

פרק 1

"הנה, זה הבניין", הורתה דודה מינה באצבעה, ואני בלב הולם
חיזקתי אחיזתי בידה.

דודה מינה המשיכה ללכת מהר, בידה האחת אחזה אותי
ובשנייה את נילי אחותי. השתדלתי למהר את צעדיי, להדביק את
קצב הליכתה של הדודה, ואך בקושי גררתי אחריי את המזוודה
האפורה.

"בית לפליטות קליינברג" - היה כתוב בגדול, ורעד אחז בגופי.
בית לפליטות, גלגלתי את צמד המילים בלשוני... האומנם זה
יהיה מהיום הבית שלי?

אם הבית, מרת קליינברג, ישובה מאחורי השולחן בגו זקוף ובמבע פנים רציני.

"מי אתן?" היא שאלה את דודה מינה.

"אני מינה שרמן, דיברתי איתך בטלפון בקשר לבנות אחי".

המנהלת הביטה בפניי ואחר כך העבירה מבטה אל נילי אחותי. עיניה האפורות העבירו בי רטט של פחד.

"מה שמן?" שאלה אם הבית את דודתי.

"זו לאה בת השתים עשרה, וזו נילי בת השמונה".

שוב סקרה אותנו האישה במבט חודר. מבטה נעצר עליי, ואני הצטנפתי על מקומי בחשש.

"הצמות הללו", אמרה מרת קליינברג, "תיאלצי להסיר אותן".

"אמ... מה?" שאלתי.

"אמרתי כי אם את מבקשת לגור אצלנו אזי תיאלצי לגזוז את שערותייך. אצלנו כל הילדות בעלות שיער קצוץ. אין לנו זמן או סבלנות לטפח שערות".

עכשיו, ללא כל הכנה, פרצתי בבכי גדול.

אם הבית לא התרשמה מן הבכי. היא פנתה לדודתי והמשיכה לשאול אותה שאלות, אבל דודה מינה הייתה טרודה באחיינית הבוכייה.

"מה לך, לאה?" שאלה אותי בקול רך.

"הצמות, אני לא רוצה שיגזרו אותן... מאמי, היא כל כך אהבה את הצעפלאך שלי..."

דודה מינה הנהנה בראשה בהבנה.

"סלחי לי, גברתי אם הבית, אבל לייקי התייתמה מאמה לפני פחות משנה".

הבעת פניה של מרת קליינברג נותרה חתומה, אטומה.

"היא אומרת שאמא שלה אהבה את הצמות, האם תיאותי להתיר לה להשאיר אותן?"

תליתי באם הבית עיניים רטובות, מצפות לאישור והבנה, אבל זו ישבה זקופה וקשוחה.

לפתע היא פתחה את פיה ושאלה בקול רם:

"ומי יטפל בשערות האלו? אה? מי יחפוף אותן מדי ערב? אה? ואם יגיעו הכינים לבקר?"

"אני, גברתי", עניתי בשקט, "אני אטפל בשערותיי כשם שטיפלתי בהן בחדשים האחרונים מאז חלתה אמא..."

אם הבית תלתה בי מבט משתאה. נראה כי קצת התפלאה מהאומץ שלי לענות לה.

"לייקי ילדה בוגרת מכפי גילה", אמרה עכשיו דודתי, "היא יודעת לחפוף את שיערה, לקלוע צמות ולשמור על הניקיון".

שוב נעצה בי אם הבית את עיניה.

"ובכן", כחכחה בגרונה, "אם הילדה מתעקשת נשאיר לה את

השיער אבל---" וכאן הגביהה את קולה, "ביום שבו נראה אותה מתגרדת או נמצא את שיערה פזור או מוזנח, בו ביום אני בעצמי אדאג לגזוז אותו. האם את שומעת, לאה?"

הנהנתי בראשי נושמת לרווחה, ובאותו רגע הבטחתי לעצמי כי אעשה הכול כדי שאת הצמות הנאות והעבות שלי, את הצעפלאך של מאמי, גברת אם הבית לא תזכה לעולם לגזוז!

מאמי שלי האהובה,

אתמול הגענו נילי ואני לבית היתומות 'בית קליינברג'. דודה מינה הביאה אותנו לכאן. נסענו הרבה הרבה זמן בשני אוטובוסים ובסוף הגענו לכאן. בדרך דודה מינה הסבירה לנו כי כמו שכבר שמענו מאבא, אשתו החדשה לא מסוגלת לגדל ילדים בביתה. דודה מינה אמרה שהיא עצמה הייתה שמחה לקחת אותנו לביתה, אבל המשרה שבה היא עובדת, שמצריכה אותה לנסוע לחו"ל מדי כמה חודשים, לא מאפשרת לה להיות אם לילדים. היא הסבירה לנו שמעתה נגור ב'בית קליינברג' שזהו בית של הרבה ילדות בכל הגילאים, וכולן ביחד נהיה כמו אחיות במשפחה אחת, כשאל הבית היא כמו אמא בשבילנו.

אני קצת שמחתי, כי אחרי שאת, מאמי, עזבת אותנו, רציתי שתהיה לנילי ולי אמא. חשבתי שהיא תהיה דומה לך, טובה ועדינה וחרוצה.

מייד כשראיתי את מרת קליינברג הבנתי שהיא בכלל בכלל לא דומה לך. היא דיברה עם דודה מינה ואני בכיתי. בכיתי כי הרגשתי שאם הבית הזאת לא תהיה כמו אמא לעולם.

אחר כך נשקה הדודה מינה לנילי ולי והלכה. נשארנו שתינו בודדות בבית החדש שבכלל לא נראה בית.

ואז הגיעה המדריכה חסיה. היא נראתה דווקא נחמדה וחייכנית והראתה לנו את החדרים שלנו. אני בקומה שנייה ונילי בקומה הראשונה.

בלילה רציתי ללכת לנילי, להגיד לה 'לילה טוב', אבל המדריכה חסיה אמרה שאסור. אם הבית לא מרשה לצאת מהחדרים לאחר השעה שבע בערב. ביקשתי מאוד. אמרתי למדריכה שלא אוכל להירדם אם לא אראה קודם את אחותי. היא היססה ולבסוף הסכימה שארוץ לקומה הראשונה ואשוב בזריזות.

נילי שכבה במיטה אבל עיניה היו פקוחות. היא שמחה שבאתי. איחלתי לה ליל מנוחה וליטפתי את שערותיה כמו שאת היית עושה לנו. נילי ביקשה שאשאר עוד לידה, אבל אני הבטחתי למדריכה שאחזור מהר.

בלילה קשה היה לי להירדם מרוב מחשבות. חשבתי על הבית שהיה לנו עד שאת הלכת, ועל הבית שאליו הגענו היום. הוי, מאמץ, הלב שלי היה עצוב כל כך. הרגשתי שאני בכלל בכלל לא אוהבת את הבית החדש, ואני רוצה לחזור הביתה. לבית שהיה לנו לפני שעזבת. לבית של אבא ושליך, שלי ושל נילי. אני רוצה לקום בבוקר בחדר שלנו עם החלון הגדול והווילון היפה שתפרת. רוצה לשמוע אותך אומרת לי 'בוקר טוב' ומביאה לי

בגד נקי ללבוש. רוצה שתקלעי לי צעפלאך בזריזות ואני אצחק שאת רק נוגעת בשיער וכבר נהיות הצמות מעצמן. רוצה לשמוע את אבא חוזר מן התפילה ומגיש לי חצי פרוטה ואומר: 'קני לך בייגל חם במאפייה'.

לא רוצה את הבית הזה עם המון אחיות ואמא אחת עם קול חזק שרוצה לגזור לי את הצמות. לא רוצה להיות כאן בחדר הגדול שאין בו בכלל וילונות. לא רוצה להגיד 'ליל מנוחה' לנילי ומהר לברוח.

כל הילדות האחרות שבחדר כבר נרדמו, ואני כיסיתי את הפנים שלי בשמיכה כדי שאף אחת לא תתעורר ותשמע שהילדה החדשה שהגיעה לבית שלהן בוכה...